

ספר הזוהר

מתתנא האלוקי

רבי שמעון בר יוחאי זיע"א

ספר זוהר תורה

הוא לקוט גדול ונפלא מכל ספרי הזוהר,
כל המאמרים השייכים לכל פרשה ופרשה עם לשון הקודש,
בכה יוכל כל אחד ללמוד הפרשה ולהבין הפסוקים עם מדרשי הזוהר,
בפרט בשבת קודש שהוא זמן המיוחד ללמוד הזוהר הקדוש,
ובזמן קצר כ-7 דקות ביום ילמד הפרשה עם מתיקות הזוהר,
"ספר הזוהר אפילו בקריאה לבד יש בו כוח לעשות נסים" (הנהגות הרמ"ז דף קעה:)

פרשת ויקהל

"דף היומי"

מסדר ומחולק כפי ימות השבוע

בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי

מופץ ללא מטרות רוח פלל - לקירוב הגאולה ברחמי

יצא לאור ע"י מפעל הזוהר העולמי, עיה"ק בית שמש תובב"א
חודש אדר שנת תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מכתבי הסכמה מגדולי ישראל, כבר באו בדפוס בשאר
הספרים שהוצאנו לאור וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

עימוד ועיצוב ספרים מקצועי

'מקראי אור'

052-7615936

yoel32@neto.net.il

תוכן הענינים

ה	בתחילה רצה ה' שהמשכן יעשה גם על ידי הערב רב
ה	לאחר העגל רצה ה' שהמשכן יעשה רק ע"י בני ישראל
ה	משה הקהיל את בני ישראל מתוך הערב רב
ה	כל עדת בני ישראל שכל אלו שמתו היו מן הערב רב
ה	ה' אמר לבני ישראל אני רוצה לשכון רק ביניכם
ו	מלאך המות נמצא בין הנשים בשעת לויית המת
ו	האיש יטה פניו לצד אחר
ו	אדם הנשמר כך זוכה לאריכות ימים
ו	תוקעין בשופר בשעת הוצאת המת
ו	כשמתו אנשים על דבר העגל נמצא מלאך המות בין הנשים
ז	משה רבנו יעץ לבני ישראל שלא ילכו יחד עם הנשים
ז	רק מעשר נשים יחד מקטרג להמית
ז	הערב רב עשו העגל בשביל שנמנע מהם מצות שבת
ז	לא להדליק אש שלא להראות דין ביום השבת
ז	על המזבח יש אש כדי להכניע הדין
ט	כשנכנס השבת מפסיקים לענוש את הרשעים
ט	אלו שלא שמרו שבת לא נכבה מעליהם אש הגיהנם
ט	כל הרשעים מסתכלים על עונשם בשבת
ט	לפי שעברו על אש התורה לא נכבה אשם
ט	במוצאי שבת חוזרים לדון אותם
י	כשהגוף נרקב מסתיימים כל דיניו
י	באה שבת באה מנוחה
י	שלא להבעיר אש בשבת
י	כשאש גבורת המלכות מתגלה כל אשים אחרים נגזים
י	אש המלכות סובלת אש אחרת
י	לאחר ברכת האש מקבלים השרים ובעלי הדין כח לשלוט
י	צריך להאיר על ד' אצבעות ימינו מהאש
יא	יכפוף אצבעותיו
יא	בשאר ברכות צריך לזקוף את אצבעותיו למעלה
יא	בכל יום מברכין על האור
יא	בזקיפת האצבעות כל המדרגות מתברכות יחד
יא	צריך להאיר מהאש על צפרני שהם רומזים למדרגות התחתונות
יג	לא יאיר על פנים אצבעותיו מהאש
יג	להריח הדס
יג	עני המגיע לאדם הוא מתנה שה' שולח לו להראותו שחפץ במצוותיו
יג	אברהם שהיה מרחם על בני העולם נחשב כאילו בראם
יד	יחתוך לחם לפני העני כדי שלא יתבייש
יד	שלא יתן לפני מגזל
יד	תרומה לה' לא יהיה מגזל
יד	הרצון לעבוד את ה' מתחיל בלב ומשם מתפשט לכל האברים
יד	על ידי הרצון הזה מושכים השכינה שתשרה עליו
יד	כאשר השכינה שורה היא מביאה עמה כל טוב
יד	ה' ברא את העולם בשביל התורה
טו	ה' מאזין לקול התורה שהאדם לומד
טו	תורה שבכתב ושבעל פה
טו	צריך ליחד את השכינה עם בעלה ולהרים שניהם יחד
טו	כל מי שרוצה להעלות את המלכות יכול
טז	על ידי תפלה כבוונה מתקן תיקונים למעלה
טז	ע"י פסוקי דזמרה נכרתים החיצונים והשכינה מתקשטת
טז	ביוצר מתקשטות מחנותיה עמה
טז	באמת ויציב כולם מתוקנים ומוכנים
טז	אז יורד המלך העליון להגביה את השכינה לעולם האצילות
טז	באבות מושיט ימינו באתה גבור שם שמאלו תחת ראשה ובאתה קדוש נשיקין
טז	צריך לכוון לכל אלו הדברים
טז	אז הוא עת רצון
טז	כל נדיב לב יכול להעלות את המלכה למלך
יז	החכמה שלהן שהיו אומרות בשעת עשייתן זה למקדש וכו'
יז	מי שמזכיר שם טומאה על דבר גם כן שורה עליו רוח הטומאה
יז	כשבונה בנין יאמר שבונה לעבוד את ה'
יז	למה הביאו הנשיאים דוקא את זה
יז	אבנים אלו יכפרו עליהם מגסות הרוח שלהם
יז	החסד והגבורה וכל שאר קצוות דז"א בנו את המלכות למעלה
יח	וכמו למעלה כך גם למטה
יח	המטרה של הקרסים
יח	יריעות עיזים שהם קליפה מכסים על יריעות המשכן שבקדושה
יט	באדרא דמשכנא ביארו סודות המשכן
יט	ארון הוא יסוד דמלכות
יט	יסוד דז"א נכנס ביסוד דמלכות
יט	הכפרת הוא עולם הבינה המכסה על הכל
כ	ממראות של הנשים עשו את הכיור
כ	ה' התנה עם הדג בשעה שבראו שיבלע את יונה
כ	עם כל דבר שברא ה' התנה עמו קודם
כ	עם השמים שיעלו את אליהו
כ	עם המים שיטהרו בהם
כא	עם הים שייבקעו לפני בני ישראל
כא	עם הארץ שתבלע את קרח ועדתו
כא	עם השמש שיעמד בשמים בימי יהושע והכוכבים שילחמו בסיסרא
כא	עם העופות שיזינו את אליהו
כא	עם האדם שיצא אשה שתזון את אליהו
כא	האדם מהלך בעולם כאניה בתוך הים
כב	אדם החוטא ה' שולח רוח סערה שהוא הדין
כב	אפילו ע"י שנעשה חולה אינו מתעורר לשוב בתשובה
כב	היצר טוב אומר לאדם מה לך נרדם
כב	דברי מוסר של היצר טוב
כב	הדין תובעת לדון אותם אנשים
כב	אם הדין גובר, מליצי יושר מנסים בכל כחם ואינם יכולים
כג	שלשה שלוחים יורדים עליו
כג	מכרזים על המת בשעה שמלויים אותו
כג	כאשר נקבר הדין שוכך מזעפו
כג	שלשה ימים הראשונים בקבר
כג	ל' יום נשאתר הנשמה למטה ונידונים יחד הנשמה והגוף
כד	אחר שלושים הנשמה עולה והגוף נרקב

כד ארץ ישראל תתעורר ואחר כן יחיו המתים

כד שבעה דינים אלו יחלפו על האדם

כד לכן יראה לחזור בתשובה בזמן שעוד יכול

כד תחיית המתים בזמן שיבטל מלאך המות

כד הקברים יקראו את המתים

כד יהיו שיקומו ויהיו שלא יקומו

הַמְשִׁיחַ מְחַבֵּה שְׁנַלְמַד זֶה־הַקְּדוֹשׁ

"וְהַמְשִׁבִּילִים יִזְהִירוּ בְּזֵהֶר הַרְקִיעַ", כֵּן אָמַר מֹשֶׁה רַבֵּנוּ עָלָיו הַשְּׁלוֹם לְרֹשֶׁב"י זִיע"א: "בְּהַאי חַבּוּרָא דִּילְךָ דְּאִיהוּ סִפְרֵהּ הַזֶּה... וּבְגִין דְּעֵתִידִין יִשְׂרָאֵל "לְמַטְעַם" מְאִילָנָא דְחַיִּי, דְּאִיהוּ סִפְרֵהּ הַזֶּה, יִפְקֹון בֵּיהּ מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי". פְּרוּשׁ: מִשּׁוּם שְׁעֵתִידִים יִשְׂרָאֵל לְטַעַם מְאִילָן הַחַיִּים שֶׁהוּא סִפְרֵהּ הַזֶּה, עַל יְדוּ יֵצְאוּ מִן הַגְּלוּת בְּרַחֲמִים (רַעֲיָא מְהִימָנָא פ' נְשֵׂא דָף קכד: (רמ"ק))

אֲלֵיהּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב יֵרֵד מִן הַשָּׁמַיִם עִם כְּפָה חַיִּילִין שֶׁל נְשִׁמוֹת וְכַמְּה מְלָאכִים סְבִיבוּ וְשִׁכְנִיתָא עַלְאָה עֲטָרָא עַל כְּלָהּ [וְשִׁכְנִיהַ עֲלִיוֹנָה הֵיחָה עֲטָרָה עַל כָּל הַנְּשִׁמוֹת]... וְאָמַר לְרֹשֶׁב"י: רַבִּי רַבִּי... וְאָמַר אֲלֵיהּ הַנְּבִיא לְרֹשֶׁב"י: וְכַמְּה בְּנֵי נְשֵׂא לְתַתָּא יִתְפַּרְנְסוּן מֵהַאי חַבּוּרָא דִּילְךָ, כֵּד יִתְגַּלִּי לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה בְּסוּף יוֹמִיא... פְּרוּשׁ: כְּמָה בְּנֵי אָדָם לְמַטָּה יִתְפַּרְנְסוּן מִזֵּה הַחַבּוּר שֶׁלְךָ [שִׁיְהִיָּה לָהֶם מְזוֹן וְתַקּוּן הַנְּפֶשׁ ע"י לְמוּד הַזוּה"ק] כַּאֲשֶׁר יִתְגַּלֶּה לְמַטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן בְּסוּף הַיָּמִים [קְרוּב לְבִיאַת מְשִׁיחַ], וּבְשִׁבִיל לְמוּד הַזוּה"ק יִתְקַיֵּם מַה שְׁכַתּוּב "וּקְרָאתָם דְּרוּר בְּאַרְץ לְכָל יוֹשְׁבֵיהּ" - פְּרוּשׁוֹ, שְׁיִבּוּא מְשִׁיחַ צְדָקְנוּ וְיִתְקַע בְּשׁוּפָר גְּדוּל לְחַרוּתְנוּ בְּב"א (תִּיק"ז ת"ו - הַגְּר"א וּבִל"ר). - לְשׁוֹן הַפְּסָא מְלָךְ: וְעַל זֶה הַלְמוּד אָמַר הַקַּב"ה (בְּרַכּוֹת ח ע"א), שְׁנַחֲשֵׁב כְּאֵלוּ פְּדָאֲנִי לִי וּלְבָנֵי מַהְגְּלוּת. - וּבְמַקְדָּשׁ מְלָךְ אָמַר: כִּי כְּמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת יֵשׁ לְמִשְׁתַּדֵּל בְּלְמוּד פְּרוּשׁ מְאִמְרֵי רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, וְאִין קָץ לְגַדֵּל שְׁכָרוֹ, וְאֲשַׁרְיֵנוּ וּמַה טוֹב חֶלְקְנוּ אִם נִזְכָּה לְעִזֵּר וּלְקַרֵּב בִּיאַת מְשִׁיחֵנוּ, כִּי כֵּן גָּזַר הַבּוּרָא יִתְבַּרְךָ שֶׁלֹּא יִתְגַּלֶּה וְיִהְיֶה גְנוּז סִפְרֵהּ הַזֶּה־הַקְּדוֹשׁ עַד סוּף הַיָּמִים שְׁבִזְכוּתוֹ יְבוּא הַגּוֹאֵל, כִּי סְגָלָה זֹה בּוּ דְּוָקָא וְלֹא בְּזוּלְתוֹ, ע"כ"ל.

❁ פרשת ויקהל ❁

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף קצה ע"א

בתחילה רצה ה' שהמשכן יעשה גם על ידי הערב רב

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגו' ", אמר רבי חייא, בא וראה, מה כתוב תחלה: **"מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ "**, להכליל כולם, לפי שרצה הקדוש ברוך הוא שיהיה נעשה מעשה המשכן מכל הצדדים במוח וקליפה, ולפי שהיו אותן הערב רב בתוכם, נאמר **"מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ "**, להכליל אותם בין ישראל שהם בבחינת מוח, לכך נצטוו כולם.

לאחר העגל רצה ה' שהמשכן יעשה רק על ידי בני ישראל

אחר כך נטה כל מין למינו, ובאו אותן הערב רב ועשו את העגל, ונטו אחריהם מישראל אותן שמתו, וגרמו לישראל מיתה והריגה, אמר הקדוש ברוך הוא, מכאן ולהלאה מעשה המשכן לא יהיה אלא מצד הישראל בלבדם, מיד: **"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגו' "**, וכתוב אחריו: **"קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה לַה' "**, מאתכם ודאי ולא כבתחלה, שכתוב: **"מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ "**.

משה הקהיל את בני ישראל מתוך הערב רב

"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה ", מאיזה מקום הקהילים, אלא לפי שהיו אותן הערב רב ביניהם, הצריך משה להקהיל את ישראל ולהפריד אותם מהם.

זוהר חלק ג' פרשת פנחס דף רלז ע"א

כל עדת בני ישראל שכל אלו שמתו היו מן הערב רב

רבי שמעון אמר, בא וראה, במעשה העגל מה כתוב: **"וַיִּפֹּל מִן הָעַם בַּיּוֹם הַהוּא כִּשְׁלֹשֶׁת אֲלָפֵי אִישׁ "**, כל אלה מן הערב רב היו, ולהראות שלא היו מבני ישראל, מה כתוב אחר כך: **"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדֹת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל "**.

זוהר חלק ג' פרשת פנחס דף רלז ע"ב

ה' אמר לבני ישראל אני רוצה לשכון רק ביניכם

"קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה ", בתחלה כתוב: **"מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנוּ לְבוֹ "**, כולם בכלל, וכיון שהערב רב עשו העגל, ומתו מישראל אותן שמתו, רצה הקדוש ברוך הוא להתפייס

עם ישראל, אמר להם, התחברו כולכם לצד אחד, זהו שכתוב: **"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"** בלבדם, אמר להם, בני, בתוכם אני רוצה לשכן, עמכם יהיה המדור שלי, ועל כן, **"קָחוּ מֵאֲתָכֶם תְּרוּמָה"**, מאתכם ולא מאחר, אינני רוצה שתהיה שותפות לאחרים עמדי ולא עמכם.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף קצו ע"א

מלאך המות נמצא בין הנשים בשעת לויית המת

עוד אמר רבי שמעון, בשבועה שרוב העולם לא היו מתים קודם זמנם, לולא זאת שאין יודעים לשמור עצמם, שהרי בשעה שמוציאים את המת מביתו לבית הקברות, נמצא מלאך המות בין הנשים, מפני מה בין הנשים, שכך הוא דרכו מן היום שפתה לחוה, ובשבילה גרם מיתה לכל העולם, ולכך כאשר ממית לאיש, והאנשים נמצאים עם המת, הוא נכנס בין הנשים בדרך הלוייה, ויש לו רשות להמית אנשים, והוא מסתכל בפניהם בדרך הלוייה באלה שנתראים לפניו בין הנשים, מהעת שמוציאים את המת מביתו לבית הקברות, עד שחוזרים לביתם, ובשבילם הוא גורם מיתה לכמה אנשים בעולם טרם שהגיע זמנם, ועל זה כתוב: **"וַיֵּשׁ נִסְפָּה בְּלֹא מִשְׁפָּט"** (משלי יג, כג), לפי שעולה ומקטרג ומזכיר חטאי האיש לפני הקדוש ברוך הוא, ונידון על אותן החטאים ומסתלק טרם שהגיע זמנו.

האיש יטה פניו לצד אחר

מה תקנתו, בעת שנושאים המת לבית הקברות, יטה האיש את פניו לצד אחר, ויעזב הנשים אחורי כתפיו, ואם הן מתקדמות, ילך לצד אחר, באופן שלא יתראה עמהם פנים בפנים, ואחר כך כשחוזרים מבית הקברות, לא יחזור באותו הדרך שהנשים עומדות, ולא יסתכל בהן כלל, אלא ינטה בדרך אחר, ולפי שהאנשים אין יודעים ואין מדקדקים בזה, רוב העולם נידון בדין, ונסתלקים טרם שמגיע זמנם.

אדם הנשמר כך זוכה לאריכות ימים

אמר רבי אלעזר, אם כן מוטב לו לאדם שלא ילוה למת, אמר לו, לא כן, שהרי אדם היודע להשמר באופן זה, ראוי לאריכות ימים, וכל שכן לעולם הבא.

תוקעין בשופר בשעת הוצאת המת

ובא וראה שלא לחנם התקינו הקדמונים לתקוע שופר, כשמוציאים את המת מביתו לבית הקברות, אפשר תאמר שבשביל כבוד המת בלבד הוא, לא, אלא שבביל להגן על החיים, שלא ישלט עליהם מלאך המות לקטרג למעלה, ויזהרו להשמר ממנו.

כשמתו אנשים על דבר העגל נמצא מלאך המות בין הנשים

ובא וראה, בעת שעשו ישראל את העגל, ומתו כל אותן החילות, היה מלאך המות נמצא בין הנשים, בתוך מחנה ישראל, כיון שהסתכל משה שזה מלאך המות נמצא בין הנשים, ומחנה ישראל הוא ביניהן, מיד אסף לכל הגברים בלבדם, זהו שכתוב: **"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל"**, אלה הגברים, שאסף אותם והפרישם להיות בלבדם, ומלאך המות לא היה נפרש מבין הנשים, עד שהוקם המשכן, שכתוב: **"וַיִּקָּם מֹשֶׁה אֶת הַמִּשְׁכָּן"**.

משה רבנו יעץ לבני ישראל שלא ילכו יחד עם הנשים

ואפילו בעת שהנשים היו מביאות נדבות למשכן, לא היה סר מביניהן, עד שראה משה, ונתן לאנשים עצה שלא יבואו בחבורה אחת עמהן, ולא יתראו פנים בפנים עמהן, אלא לאחורי כתפיהן, זהו שכתוב: **"וַיִּבְאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים"**, עם הנשים לא כתוב, אלא **"עַל הַנָּשִׁים"**, שבדרך אחד לא היו מהלכים אלא לאחורי כתפיהן, לפי שמלאך המות לא נפרד מביניהן עד שהוקם המשכן.

רק מעשר נשים יחד מקטרג להמית

בא וראה, שמלאך המות לא נמצא בין הנשים כשהן פחות משבע נשים, ולא כשהן פחות מעשר, ורק כשהן בדרך בהתגלות בשבע הוא נמצא ומבקש לעשות דין, בעשר מקטרג להמית, ולפי שנמצא ביניהן בדרך בהתגלות, כתוב: **"וַיִּבְאוּ הָאֲנָשִׁים עַל הַנָּשִׁים"**.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל דף רג ע"א

הערב רב עשו העגל בשביל שנמנע מהם מצות שבת

רבי יצחק אמר, **"וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עֵדַת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וּגו'**", למה הקהילם, בשביל למסור להם השבת כמקדם, שהרי בתחלה טרם שעשו בני ישראל את העגל, מסר להם את השבת, וזהו שהערב רב לא שמרו את השבת, כיון ששמעו **"בְּיַד וַיִּבְנוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל"**, אמרו ואנחנו דבר זה נמנע מאתנו, מיד **"וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהֱרֹן וַיֹּאמְרוּ וּגו'**", ונמשכו רבים מישראל אחריהם, לאחר שמתו אותן שמתו, הקהיל משה לבני ישראל בלבדם, ונתן להם השבת כמקדם, זהו שכתוב: **"שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וּגו'"**.

זוהר חלק ב' פרשת יתרו דף פט ע"ב

לא להדליק אש שלא להראות דין ביום השבת

"לֹא תִבְעֲרוּ אֵשׁ בְּכָל מִשְׁבְּחֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבָּת", אמר רבי שמעון, מה הטעם, לפי שאין ראוי להראות דין ביום הזה, ואם תשאל הרי לגבוה על המזבח עולה אש, **"בְּכָל מִשְׁבְּחֵיכֶם"** נאמר, ולא לגבוה, ומה שעולה אש לגבוה, להכניע אש הדין האחר הוא עולה.

על המזבח יש אש כדי להכניע הדין

שלמדנו, יש אש אוכלת אש, ואש המזבח אוכלת אש אחרת, ולפיכך מופיע הקדמון הקדוש ביום זה מכל שאר הימים^[א], ובעת שמופיע אור הקדמון לא נראה דין כלל, וכל העליונים ותחתונים נמצאים בשמחה שלמה, והדין אינו שולט.

זוהר חלק ב' פרשת ויקהל - יום א'

א. היינו אור עולם האצילות, ששורשו ספירת חכמה, שנקראת אבא.

